

denne Ydelse fra Landbrugets Side til de andre beskyttede Hverv, opveies jo ikke ved nogenjomhelst Bestemmelse i Løbsloven til Fordel for Landbruget. Der er jo ikke nogenjomhelst Bestemmelse her, der kunde siges at lade Landbruget tilflyde en særlig Ydelse fra andre Erhverv her i Landet. Ja, det Gæste skulde da være Bestemmelsen om Løbs paa Ost, men jeg erkjender ikke, at Ostetolden i og for sig giver det danske Landbrug nogen Beskyttelse, giver det en gunstigere Stilling, end det ellers vilde have. Ophevelsen deraf kan ganske vist give det en noget ubillig, ugunstig Stilling ligeoverfor Nabolandene, naar disse ikke ogsaa ophæve deres Ostetold, men ikke udover dette. Men er det saa, at et Beskyttelsesystem i Virkeligheden virker og maa virke saaledes, at det overfører en Del af Overflødet fra de Erhverv, der have de naturlige Betingelser for at trives i et Land, til andre, som savne disse naturlige Betingelser, og fastholdes det, at iblandt de Erhverv, der have de naturlige Betingelser for at trives her i Landet, staar vort Agerbrug i første Række — ikke blot i første Række ved det store Omfang, denne Virksomhed har, men ogsaa i første Række, forsaavidt som, efter min Betragtning, intet andet Erhverv har saa gunstige naturlige Betingelser for frit at kunne hævede sig i Konkurrencen med Ublandet som dette — bliver jo Slutningen deraf ganske naturlig den, at en Løbslov, som tillige er Beskyttelseslov, lægger Byrder paa Landbruget til Fordel for andre Erhverv eller rettere, at den fastholder Byrder paa Landbruget til Fordel for andre Erhverv. Men jeg tror, at Ingen af os, som have særlige Interesser i Landbruget, skal af den Grund negte Forslaget vor Stemme. Jeg tror, at det er saa fuldt berettiget som vel muligt, at de Erhverv, der ere vorede op i Lø af Fortidens Beskyttelse, ikke med et Pennestrøg vistes bort, fordi det er eller vil være til særlig Fordel for os, som ere saa heldige at leve af et Erhverv, der har de naturlige Betingelser for at bestaa her i Landet. Jeg tror, at det vilde være ikke blot en Uret ligeoverfor den, der i god Tro har bundet Kapital og indøvet Arbeidskraft i disse Forretninger, men at det desforuden vilde foranledige et betydeligt nationaløkonomisk Tab. Det maa nemlig erindres, at den Kapital, der er bunden i disse Forretninger, er for en stor Del fast, saaledes at den ikke kan drages ud deraf, saaledes at de Værdier, som ere tilstede i Erhvervet, ere værdiløse eller ialtfald tilnærmelsesvis værdiløse, naar derne Fabriksdrift ikke længere kan føres. Vi maa end-

videre erindre, at den Arbeidskraft, som hidtil har fundet sit Erhverv ved Anvendelsen i disse Virksomheder, vilde de andre Erhverv, der have de naturlige Betingelser for at kunne bestaa, ikke kunne tage imod. Det vilde være en Umulighed for det danske Landbrug at anvende Mere end en forsvindende Del af den Arbeidskraft, der vilde blive ledig, naar disse andre Virksomheder skulde ophæves. Der vilde kun for os være Valget mellem to Ting: Enten at ernære den ledigblevne Arbejderbefolkning, ernære den i fattighuse paa offentlig Bekostning eller at sørge for, at den blev sendt ud af Landet. Jeg tror altjaa, at vi med fuld Bevidsthed om, hvad Beskyttelsen i det foreliggende Revisionsforslag betyder, ikke desto mindre freidigt kunne give vort Samthkke til, at denne Byrde, som hidtil har ligget paa de Erhverv, som have de naturlige Betingelser for at bestaa her i Landet, at den ogsaa fremdeles bliver liggende paa dem i et saa stort Omfang, som det er nødvendigt, for at de andre mindre gunstige stillede Produktionsvirksomheder ikke skulde gaa til Grunde. Jeg tror, at det er et Retfærdighedskrav, vi opfyldte, og jeg tror, at det er forstandig handlet overfor de store Samfundsinteresser.

J. Hage: Hvis jeg troede, at det var saa, at den fattige Del af Befolkningen var prægraveret ved Stattefordelingen, hvis det forholdt sig, som det paaftaas fra mange andre Sider, at det for en stor Del var ud af den saakaldte arbejdende, den specifik legemlig arbejdende Befolknings Lomme man tog Hovedparten af de Indtægter, som medgaa til Statens Fornødenheder, vilde jeg intet Dieblit have No, førend jeg for mit Bedkommende havde bidraget til at faae dette Forhold forandret. Jeg vil gjerne erklære, at jeg vilde forlange af enhver Regjering som Noget af det Første, den skulde opfylde, at den skulde sørge for, at Retfærdigheden fik Fyldest i saa Henseende, saa at ikke en saadan skrigende Ubillighed blev fortsat længere end nødvendigt. Men hvis det ikke er saa, hvis det stik Modsatte er Tilfældet, haaber jeg ogsaa, at jeg er berettiget til at erklære, at alle de Udtalelser, der gaa ud paa at faae den specielt arbejdende Befolkning til at tro, at det er den, som lider Uret ved Stattefordelingen, ere usvarlige. Det er det, jeg skal forsøge her at godtgjøre. Jeg tilstaa, at den Modstand, jeg har her i Salen i dette Tilfælde er det ærede Medlem for Odense (Falbe-Hansen). Det ærede